

Goochel-Elin

Elin ligt in bed. Ze kan nog niet slapen.

Toch is het al laat. Ze mocht opblijven tot het donker werd. En in de zomer wordt het altijd pas laat donker.

Vandaag is papa jarig. Dus was het feest. Er was visite. Opa en oma waren er ook.

Vanmiddag heeft Elin haar eerste voorstelling gegeven als Goochel-Elin.

Die voorstelling is eigenlijk een beetje mislukt. Het goochelen ging niet zo goed.

Maar toch is Elin blij. Want opa heeft gezegd dat ze misschien niet zo goed is in goochelen, maar wel in toveren.

Omdat ze toch nog niet kan slapen van alle drukte, denkt ze daar nog even over na.

Een paar weken geleden waren opa en oma ook op bezoek. Haar verwenopa en -oma, want ze brengen altijd wel wat mee. Soms kiest opa iets uit, soms oma. Deze keer had opa wat uitgezocht in de speelgoedwinkel.

“Kijk Elin,” zei opa, “een toverdoos.”

“Nee,” zei oma, “een *goocheldoos*.”

Toveren is iets anders dan goochelen. Bij toveren kun je dingen echt weg maken of helemaal veranderen. Een kikker in een olifant, of een auto in een taartje. Toveren is voor feeën en tovenaars. Maar goochelen kun je leren. Goochelen gaat met trucjes.”

“Nou ja,” zei opa, “wat maakt het uit. Een goocheldoos dan.”

“We gaan wat afspreken Elin,” zei opa weer. “Over een paar weken is papa jarig. Dan komen we weer op visite. Als jij nu goed oefent,

dan kun je op zijn verjaardag je eerste voorstelling geven. En weet je, dan zijn wij het publiek!” Elin juichte: “Ja leuk!”

Samen met opa keek ze alvast in de doos. Er zaten bekers in en dobbelstenen en kleine balletjes en een rood sjaaltje. Natuurlijk ook een goochelstokje. Allemaal nodig om mee te goochelen. Er zat ook een boekje in de doos met veel plaatjes, zodat je kon zien hoe het allemaal moest.

“Gaat wel lukken hè,” zei opa.

De volgende dagen ging Elin aan de slag. Ze sjouwde eerst het kleine tuintafeltje naar binnen en legde daar een kleedje overheen. Zo, klaar was haar goocheltafel. De doos zette ze er midden op.

Ze keek heel goed op de plaatjes in het boekje. Maar wat was het moeilijk! Gelukkig kwam mama er zo nu en dan een poosje bij zitten, om te helpen.

De hond pikte een keer een balletje en beet het helemaal kapot! Nu moest de ballentruc met twee ballen, in plaats van met drie. Elin heeft ook een keer onder alle stoelen en kasten naar een dobbelsteen moeten zoeken. Daar had de poes mee gespeeld. En poezen brengen hun speeltjes nooit netjes terug!

Zelf ging ze een keer per ongeluk op haar goochelstokje staan; het brak in tweeën. Papa heeft gelukkig altijd hele sterke lijm in huis. Hij lijmde de twee stukken weer aan elkaar. Je zag er geen barst meer van!

Twee dagen voor het feest naaide mama een echte goochelaarscape van een lapje gordijnstof. En elke dag op weg naar school oefende Elin de spreuken.

Sim sala bim!

Hokus pokus pilatus pats!

Vanmorgen, toen papa's verjaardag begon, was ze erg zenuwachtig. Allemaal vervelende kriebels in haar buik! Samen met mama zong ze: lang zal hij leven, in de gloria!

Papa pakte zijn pakjes uit en daarna ging mama koffie zetten. Elin dronk limonade. Maar in een taartje had ze nog geen trek. Dat kwam door die kriebels.

Twee trucjes had ze geleerd. Eén met de balletjes en één met de dobbelstenen en de bekers. Die kunstjes wilde ze opvoeren als opa en oma er 's middags zouden zijn.

Het werd middag.

Opa en oma zaten op de bank, klaar voor de voorstelling.

Tante Hilda was er ook en de buurvrouw van de overkant.

Papa en mama zaten op de eetkamerstoelen.

In de keuken deed ze haar goochelcape om. In de kamer hoorde ze opa roepen: "Hoog geëerd publiek! Mag ik uw aandacht voor: Goochel-Elinnnnn!"

Ze liep met haar armen gespreid de kamer in. Zo doen goochelaars dat als ze aan hun optreden beginnen. Ze ging achter haar tafeltje staan en begon aan het goochelkunstje met de ballen en het rode sjaaltje. Maar de balletjes wilden niet. Ze rolden overal heen. Elin kreeg het er warm van.

Dan maar de truc met de dobbelstenen en de bekers. Maar deze keer wilde dat ook niet lukken. Steeds zaten de stenen onder de verkeerde bekers.

De buurvrouw zat zachtjes te lachen. Tante Hilda hield haar handen voor haar gezicht.

Mama stond op en zei: "Nu is het tijd voor thee met gebak."

Papa zei: "Blijven oefenen, meid, volgend jaar wil ik weer een show!"

Maar oma en opa begonnen te klappen en opa riep: "Applaus, applaus voor mijn goochel-Elin!"

Elin liep gauw naar de keuken en gooide haar cape in een hoek.

Ineens stond opa bij haar. Hij ging op zijn hurken voor haar zitten.

“Kijk eens, knappe meid,” zei opa. “Kijk eens naar mijn ogen.”

Elin keek.

Opa’s mond lachte, maar zijn ogen waren nat, net of hij bijna moest huilen. Opa’s ogen glinsterden een beetje.

“Dat zijn sterretjes Elin,” zei opa, “en die heb jij erin getoverd. Goochelen moet je nog oefenen, maar toveren kun je al. Ik ben heel trots op je Elin!”

Elin gaf opa een dikke zoen. Toveren is mooier dan goochelen.

En daar moet ze, in haar bedje, nog steeds aan denken. Aan die sterretjes in opa’s ogen.

En daar blijft ze aan denken tot haar eigen ogen dicht vallen.

Ssst. Goochel-Elin slaapt.

Sprookje, vanaf 5 jaar, maar niet uitsluitend voor kinderen geschreven.

Verschenen in : Heksen Trollen en Glazen Bollen

Uitgeverij Gottmer USBN 90 257 3830 3

www.gottmer.nl ; illustratie: Helene Jorna